

Απόπειρα αποτίμησης μιας μαραθώνιας σαιζόν

[Home /Featured](#), [Θέατρο](#)/Απόπειρα αποτίμησης μιας μαραθώνιας σαιζόν

[Γιώργος Βουδικλάρης](#)

[Featured,Θέατρο](#) |
19/06/2019

Καταντάει μονότονο το να διεκτραγωδεί κανείς την κατάσταση που επικρατεί στο θεατρικό τοπίο της Αθήνας – αρκεί να πει κανείς πως, ακόμα και σήμερα που γράφονται αυτές οι γραμμές, η σεζόν αρνείται να πεθάνει: σαν τη Λερναία Ύδρα, σε αίθουσες που έχουμε ήδη επισκεφτεί φέτος επτά και οκτώ φορές, ξεφυτρώνουν ακόμα νέες πρεμιέρες, εν μέσω Φεστιβάλ Αθηνών. Άλλες χρονιές θα θεωρούσα πως η ανασκόπηση άργησε πολύ – φέτος μόλις σταμάτησα να βλέπω «χειμερινές» παραστάσεις, χωρίς να έχουν σταματήσει εκείνες

να παίζονται. Εξαντλητικό για όλους όλο αυτό: για σκηνοθέτες, ηθοποιούς, κριτικούς και κοινό. Για τους πολλούς, αποτέλεσμα μιας αγωνιώδους προσπάθειας για τον επιούσιο. Για τους λίγους, όσους διαχειρίζονται τα λεγόμενα θέατρα – σούπερ μάρκετ, τις χρυσόμυγες που τρέφονται και παχαίνουν από το πτώμα της αθηναϊκής θεατρικής σκηνής, αστείρευτη πηγή πλουτισμού.

Φυσικά, υπάρχει και μια άλλη όψη, λιγότερο ζοφερή: σε μια περίοδο που το θέατρο διεθνώς διέρχεται κρίση, στην Αθήνα υπάρχουν και εστίες αισιοδοξίας, και μάλιστα προερχόμενες από όλες τις γενιές δημιουργών. Έργα ωριμότητας, προϊόντα της εξέλιξης των δημιουργών τους, αλλά και πολλά υποσχόμενα πρωτόλεια. Η λίστα που ακολουθεί περιλαμβάνει μερικές από τις σημαντικότερες στιγμές της σεζόν. Η σειρά δεν είναι αξιολογική.

Απόψε αυτοσχεδιάζουμε, σκηνοθεσία: Δημήτρης Μαυρίκιος. Απόσταγμα της πολύχρονης ενασχόλησης και αφοσίωσης στον Πιραντέλλο ενός από τους τελευταίους αληθινούς δασκάλους του θεάτρου μας, ερωτική επιστολή στο Μάνο Χατζιδάκι, αλλά και στους ηθοποιούς του. Γνήσια συγκίνηση και αληθινή αισθητική απόλαυση. Αν κάνατε το σφάλμα να το χάσετε, θα έχετε ακόμη μια ευκαιρία να επανορθώσετε το φθινόπωρο που θα επαναληφθεί.

Άνθρωποι και Ποντίκια του **Τζων Στάινμπεκ**, σκηνοθεσία **Βασίλης Μπισμπίκης**. Πώς μια νουβέλα που αναφέρεται στην εποχή του depression στις ΗΠΑ μεταφέρεται στο σήμερα και στα καθ' ημάς χωρίς την παραμικρή αλλοίωση. Πώς ο ρεαλισμός γίνεται εργαλείο για την ίδια την υπέρβασή του. Δικαίως και επαξίως μια από τις μεγάλες επιτυχίες της χρονιάς.

Ποιος φοβάται τη Βιρτζίνια Γουλφ, σκηνοθεσία: **Μαρία Πανουργιά**: Η χαρά του να παρακολουθείς μια δημιουργό να εξελίσσεται ραγδαία με κάθε νέα της δουλειά. Ο εφιάλτης σαλονιού του Άλμπι έμοιαζε φτιαγμένος για τη Μικρή Σκηνή της Στέγης, σε μια παράσταση που διέσωσε τη θεατρική τιμή του ιδρύματος, καθώς οι δύο παραστάσεις στην Κεντρική Σκηνή κατά γενικήν ομολογίαν ατύχησαν. Οι δύο πρωταγωνιστές, **Λένα Κιτσοπούλου** και **Κωνσταντίνος Αβαρικιώτης**, μας χάρισαν ερμηνείες αναφοράς, πετυχαίνοντας με την καθοδήγηση της Πανουργιά κάτι εξαιρετικά δύσκολο: όσοι τους έχουμε δει πολλές φορές, ήμασταν απολύτως σίγουροι για το πώς θα ερμηνεύσουν τους ρόλους τους. Κι όμως κάναμε λάθος, κι αιφνιδιαστήκαμε ευχάριστα.

Παλιοί καιροί, σκηνοθεσία: **Γιάννης Χουβαρδός**. Ευεργετική δείχνει το τελευταίο διάστημα η μικρή κλίμακα για τη δημιουργικότητα του Χουβαρδά. Στο υπόγειο του Κουν, το ερμητικό, σχεδόν απροσπέλαστο παλίμψηστο του Πίντερ αποδόθηκε σχεδόν υποδειγματικά. Σεμιναριακή χρήση της κάμερας, που σε άλλες περιπτώσεις έχει αποτελέσει καταστροφικό παράγοντα για πολλούς σκηνοθέτες – του ιδίου του Χουβαρδά ΜΗ εξαιρουμένου. Συγκλονιστικές ερμηνείες από τις συνονόματες **Μαρία Σκουλά** και **Μαρία Κεχαγιόγλου**, που μοιάζουν με κάθε ρόλο να εγκαθιδρύουν όλο και περισσότερο τη θέση τους ανάμεσα στις κορυφαίες ηθοποιούς ολόκληρης της γενιάς τους. Σωστότατος κι ο **Χρήστος Λούλης**, έμεινε μισό βήμα πίσω τους μονάχα επειδή έτσι θέλησε ο ίδιος ο συγγραφέας. Η καλύτερη δουλειά τα τελευταία χρόνια του δημιουργού του αξέχαστου Αμόρε – Θεάτρου του Νότου, στον οποίο – ας μην το ξεχνάμε – οφείλουμε πολλά.

Ο καταποντισμός του εγωιστή Γιόχαν Φάτσερ, του Μπέρτολντ Μπρεχτ: Ο **Σίμος Κακάλας** προχωρά αλματωδώς σε μια χρυσή ωριμότητα, δρέποντας τους καρπούς της

πολύχρονης εμμονικής του έρευνας σε συγκεκριμένες κατευθύνσεις. Ένα εν πολλοίς άγνωστο κείμενο του Μπρεχτ αναδείχτηκε σε μια παραβολή για τον άνθρωπο, και κάτω από την τολμηρή μπαγκέτα του Κακάλα, σε ένα παράδειγμα του πώς μπορεί να είναι στις μέρες μας το πολιτικό θέατρο.

Αντιγόνη του Σοφοκλή, σκηνοθεσία: **Σάββας Στρούμπος**. Έχουμε αναφερθεί διεξοδικά στην παράσταση. Θα περιοδεύσει το καλοκαίρι. Μην τη χάσετε όπου την πετύχετε.

Φαντάσου ένα τοπίο ηρωικό, από τους **Nova Melancholia**. Εδώ και κάποιον καιρό, η λαμπρή αυτή ομάδα απελευθερώθηκε από τον – σχεδόν θανάσιμο, όπως απεδείχθη – εναγκαλισμό των μεγάλων οργανισμών (βλ. **Τα Χρόνια της Αθωότητας** στη Στέγη, **Θερμά Θαλάσσια Λουτρά** στο Φεστιβάλ Αθηνών) κι επέστρεψε εκ νέου στις δουλειές μικρής

κλίμακας που τόσο βαθιά γνωρίζει. Ήδη το περσινό **Spleen** μόνο εκ παραδρομής δεν περιελήφθη στα καλύτερά μου της χρονιάς, και τους ζητώ ταπεινά συγνώμη γι αυτό. Φέτος καταπιάστηκε με ένα εγχείρημα εξαιρετικά δύσκολο: να απελευθερώσει, μέσω των επιστολών της από τη φυλακή, από τα δεσμά του στερεοτύπου της εμβληματικής επαναστάτριας που όλοι έχουμε στο μυαλό μας, την ίδια την Κόκκινη Ρόζα – τη **Ρόζα Λούξεμπουργκ**. Το κατόρθωσε θριαμβευτικά, με σπαρακτική αθωότητα, αληθινή ομορφιά, και τη γνωστή της queer αισθητική. Ένα αληθινό διαμάντι!

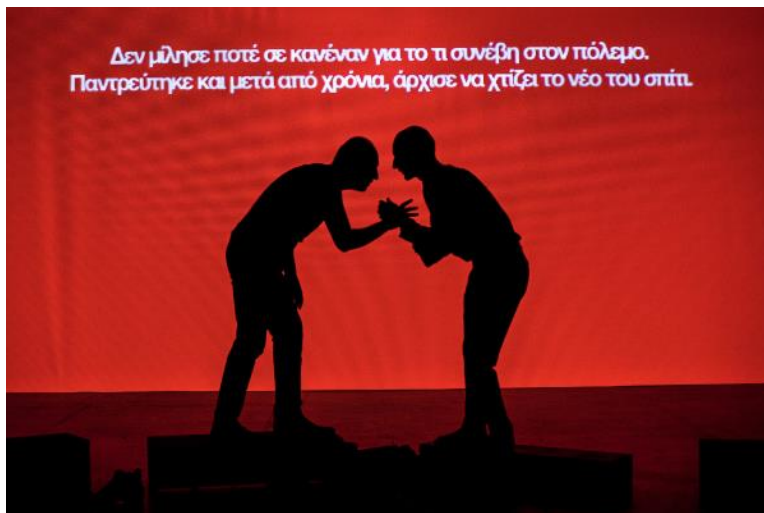

Αγάπη (ή Φαντάσματα ενός Μη Τόπου), ιδέα/σκηνοθεσία/επιμέλεια: **Ελένη Καλαρά**. Την ώρα που το devised theatre βαδίζει ολοταχώς προς τον ακαδημαϊσμό, μια δεμένη ομάδα από ηθοποιούς, χορευτές, εικαστικούς, περφόρμερς, δημιουργεί ένα σκηνικό γεγονός αποπλιστικής ευθύτητας και γοητείας. Δύο μαγικές ώρες σε ένα συναρπαστικό χώρο. Ακόμα θυμάμαι τον μαυλιστικά αθώο αισθησιασμό της **Σοφίας Κορώνη** όταν αφηγούνταν ένα απόσπασμα από το **Αρχείον** του **Νίκου-Γαβριήλ Πεντζίκη**...

Νόρα του **Ίψεν** – **Ιώ** της **Εττέλ Αντνάν**, σκηνοθεσία: **Θεόδωρος Τερζόπουλος**. Σπάνια κι ακριβά τα δώρα του μεγάλου μας δασκάλου και ιδρυτή του θεάτρου Άτις. Καταστάλαγμα της πολυετούς διεθνούς εμπειρίας και της μεθόδου του, οι δύο παραστάσεις θα συνεχιστούν και το χειμώνα για όσους δεν τις πρόλαβαν. Προσωπική μου αδυναμία η **Ιώ**, λόγω και της επιβλητικής επιστροφής της **Αγλαΐας Παππά**.

Τα Δάση στα Γόνατα του **Άκη Δήμου**, σκηνοθεσία **Γιάννη Σκουρλέτη**: ο ιδρυτής των **bijoux de Kant** συνεχίζει την προσωπική του πορεία, πιστός στις εμμονές του σχετικά με την ελληνικότητα και την queer αισθητική. Δεν είναι το αριστούργημα του δημιουργού του, όμως είναι προϊόν συνέπειας και αφοσίωσης σε μια κατεύθυνση, περιέχει πολύ δυνατές στιγμές, και μια ερμηνεία που χαράσσεται ανεξίτηλα στη μνήμη: αυτή του **Γιώργου Κοψιδά**.

House- Made του **Γιώργου Βαλαή**: μόνο δύο μέρες παίχτηκε, κι όμως άφησε το στίγμα του στη σεζόν. Ένα από τα πιο ανήσυχα και πρωτότυπα πνεύματα της γενιάς μας στην πρώτη του δουλειά μετά τους Blitz, αφηγείται τη saga των ανθρώπων που η ζωή τους μπλέχτηκε στις μυλόπετρες της ιστορίας για να συνθλιβεί μεταξύ εποχών, συνόρων, συγκρούσεων, γλωσσών. Η παρακολούθηση της παράστασης θα μπορούσε να αποτελέσει θεραπεία – ή και εμβολιασμό – για κάθε είδους εθνικισμούς.

Ο Θεός Βάνιας , σκηνοθεσία: **Μαρία Μαγκανάρη** – **Ιβάνοφ**, σκηνοθεσία: **Άντζελα Μπρούσκου**, αμφότερα του **Άντον Τσέχωφ**. Από όλα τα παράδοξα που μαστίζουν την ελληνική θεατρική πραγματικότητα, η επιμονή των ελλήνων σκηνοθετών να καταφεύγουν κάθε λίγο και λιγάκι στον Τσέχωφ ανήκει στα πλέον δυσεξήγητα. Κάθε χρόνο και πέντε-έξι παραγωγές έργων ενός συγγραφέα που απαιτεί εξαιρετικά λεπτούς χειρισμούς, χειρουργική ακρίβεια, σαρδόνιο χιούμορ, αλλά και τρυφερότητα πάνω στο γελοίο του ανθρώπινου είδους. Τα αποτελέσματα τα βλέπουμε όλοι... Η **Μαρία Μαγκανάρη**, σε ένα χώρο εκ πρώτης όψεως απολύτως ακατάλληλο για Τσέχωφ όπως το ΚΕΤ, επέτυχε να μετατρέψει τα μειονεκτήματα σε βασικά ατού της παράστασής της, δημιουργώντας ένα θέαμα σχεδόν site-specific, όπου το χιούμορ κι η απελπισία ισορροπούσαν σε μια διαρκή διελκυστίνδα. Ευτύχησε να έχει μια αληθινά εξαιρετική διανομή, με τον κατάλληλο ηθοποιό στον κάθε ρόλο, και τον **Κώστα Κουτσολέλο** να μοιάζει να παίζει ακριβώς το ρόλο που ήθελε τη στιγμή που τον ήθελε. Η **Άντζελα Μπρούσκου** είχε πιο δύσκολο έργο να επιτελέσει, καθώς καταπιάστηκε με ένα απείρως πιο προβληματικό κείμενο, έχοντας μια διανομή επιεικώς άνιση. Πέτυχε όμως κάποιες στιγμές καθαρής ποίησης, κι επιβεβαίωσε κάτι που ήδη γνωρίζαμε: πως όσο πιο τολμηρά κινείται, τόσο καλύτερα αποτελέσματα επιτυγχάνει. Αντιθέτως, οι συμβατικότερες στιγμές της παράστασης ήταν και οι πιο αδύναμες. Στους άλλους Τσέχωφ της σαιζόν προτιμώ να μην αναφερθώ καν για να μη χαλάσουμε τις καρδιές μας...

Στις επιλαχούσες το **Selfie, στο βάθος πίσω η πόλη** του **Ακύλλα Καραζήση** – ίσως η καλύτερή του σκηνοθετική δουλειά. Ερωτική επιστολή χωρίς ωραιοποιήσεις προς τη Θεσσαλονίκη. Η τρίτη παράσταση της **Πειραματικής Σκηνης**, μετά το **Γιόχαν Φάτσερ** και το **House– Made** που περιλαμβάνεται στις καλύτερες στιγμές της σεζόν. Αν σε αυτές προσθέσει κανείς και τις εξαιρετικές no-budget παραγωγές του **Φεστιβάλ Νέων Δημιουργών** που φέτος είχε λαμπρά αποτελέσματα (**Ηλέκτρα Ελληνικιώτη, Ηλίας Αδάμ, Γιάννης Παναγόπουλος, Δημήτρης Μπαμπίλης**) αντιλαμβάνεται τι ακριβώς προσέφεραν, με πενιχρά μέσα και περιορισμένη ελευθερία κινήσεων, ο **Ανέστης Αζάς** και ο **Πρόδρομος Τσινικόρης** στην τελευταία τους χρονιά στο τιμόνι της Πειραματικής. Όχι αντίο, αλλά εις το επανιδείν, Διόσκουροι... Κι ευχαριστούμε για όλα.

Ο **Βασίλης Παπαβασιλείου**, με το νέο του πόνημα **Τους Ζυγούς Λύσατε**, δεν συμπεριλαμβάνεται στην πιο πάνω λίστα για δύο και μόνον λόγους: πρώτον, αποτελεί μια κατηγορία από μόνος του, και δεύτερον, λόγω προεκλογικού περιεχομένου, πιθανώς κάτι

τέτοιο να εμπίπτει στην κατηγορία πολιτικής διαφήμισης – όχι πως ο **Φωκίων** του έχει ανάγκη από τέτοια...

Παράδοξο – που θα εξηγηθεί αμέσως – το πώς απουσιάζει από τη λίστα ο **Άρης Μπινιάρης**, έχοντας κάνει φέτος δύο εξαιρετικές σκηνοθεσίες. Ιδού το γιατί: Το **Ξύπνα Βασίλη** του ήταν άθλος. Όχι μόνο δεξιοτεχνίας, καθώς το παιχνίδι με την κάμερα ήταν αληθινά άψογο, αλλά και ερμηνειών (ένας κι ένας όλοι). Κατόρθωσε, επίσης, να κερδίσει ένα στοίχημα σχεδόν αδύνατο: να φτιάξει μια παράσταση που να μην παραπέμπει καθόλου σε μια ταινία που όλοι μας μεγαλώνοντας βλέπαμε στην τηλεόραση κάθε τρεις και λίγο. Ένα είναι το πρόβλημα – πως όλα αυτά έγιναν για να υποστηριχθεί ένα έργο που, ακόμα και για τα μέτρα του συντηρητικότητας **Ψαθά**, μοιάζει πλέον απεχθώς αντιδραστικό. Πιθανολογώ πως η επιλογή του **Ξύπνα Βασίλη** δεν ήταν δική του, αλλά το πρόβλημα παραμένει.

Και το **Ύψωμα 731**; Ακόμα μια εξαιρετική δουλειά, με καταγιστικό ρυθμό και με όλα τα χαρακτηριστικά, προσωπικά και απολύτως κατακτημένα μέσα του δημιουργού: τη μοναδική χρήση λόγου και μουσικής που συνδυάζονται σε μια αληθινή εθνοπάνκ θύελλα. Εδώ όμως το πρόβλημα είναι σοβαρότερο: βγαίνοντας, απολύτως παρασυρμένος από την επιβλητική, κατά μέτωπον ηχητική επίθεση του **Μπινιάρη**, χρειάστηκε λίγη ώρα για να συνειδητοποιήσω πως αυτό που μου έμεινε ως αίσθηση ήταν μάλλον ανατριχιαστικό: ένας θανατολατρικός ύμνος στην ανδρεία, ο οποίος έμοιαζε να διολισθαίνει σε ατραπούς επικίνδυνες. Όχι, δεν θεωρώ απαγορευμένο τον πατριωτισμό ή την εθνική υπερηφάνεια. Αναρωτιέμαι όμως αν ο ίδιος ο δημιουργός του **Ύψωμα 731** καταλάβαινε πως πίσω από τους ποταμούς αίματος, τους λίγους που συνέτριψαν τους πολλούς, τους λόφους τους

στρωμένους με πτώματα, αναδύθηκε ένα επικίνδυνο για την εποχή **Viva La Muerte**. Ελπίζω και πιστεύω πως όχι.

Τρεις παραστάσεις ως τώρα φέτος για το **Δημήτρη Καραντζά** – οι επιδαύριες **Νεφέλες** θα είναι η τέταρτη(!!!). Προσωπική μου αδυναμία **Ο Γυάλινος Κόσμος** του **Τεννεσή Ουίλλιαμς**. Γιατί απλούστατα ξεφεύγει από όσα μας έχει συνηθίσει ο πολυπράγμων Καραντζάς, και προσθέτει νέα, πιο τρυφερά χρώματα στην παλέτα του. Αν λάβει υπόψιν του κανείς πως όσοι θυμόμαστε τη μνημειώδη παράσταση του **Δημήτρη Μαυρίκιου** είμαστε δύσκολοι πελάτες για το συγκεκριμένο έργο, σημαίνει πως η δουλειά του πέτυχε. Εξαιρετικές κι οι ερμηνείες, με το **Χάρη Φραγκούλη** να δείχνει τι μπορεί να επιτύχει όταν τιθασεύει την πληθωρική του στα πλαίσια ενός συνόλου.

Το παράδοξο της χρονιάς: η επιλογή της **Κατερίνας Ευαγγελάτου** να ανεβάσει δυο έργα εντελώς διαφορετικά, την **Κωμωδία των Παραξηγήσεων** του **Σαίξπηρ** και τον **Βούτσεκ** του **Μπύχνερ** – χρησιμοποιώντας σκληρή φόρμα – για την ακρίβεια ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΑΚΡΙΒΩΣ φόρμα. Στην πρώτη περίπτωση το κείμενο χάθηκε εντελώς κάτω από διάφορους ήχους και συνεχή γύρω-γύρω, στη δεύτερη περίπτωση θόλωσε επικίνδυνα. Και στις δύο, η πολύ ενδιαφέρουσα δουλειά των ηθοποιών χάθηκε κάτω από το στείρο φαρμαλισμό. Ελπίζω στο μέλλον η σκηνοθέτις να αξιοποιήσει παραγωγικότερα τις αδιαμφισβήτητες γνώσεις και ικανότητές της.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό της θεατρικής περιόδου 2018-19 είναι η σταθερή εγκαθίδρυση μιας νέας ελληνικής δραματουργίας, η οποία όμως μοιάζει να έχει το βλέμμα στο παρελθόν. Παρασυρμένος από το θόρυβο που προκάλεσε ο **Χαρτοπόλεμος** του τραγικά πρόωρα χαμένου **Βαγγέλη Ρωμνιού**, έσπευσα να τον παρακολουθήσω στις αρχές της σαιζόν. Με τρόπο είδα μια επιστροφή, με σημερινούς όρους βέβαια, σε ένα περιεχόμενο από όπου το ελληνικό θέατρο χρειάστηκε δεκαετίες για να ξεκολλήσει: η κρίση γέννησε μια γραφή ρεαλιστική, που περιγράφει τη μιζέρια των νεόπτωχων με δόσεις χιούμορ, αλλά και με βαριά πάνω της τη σκιά της **Αυλής των Θαυμάτων**, του **Σκούρτη**, του **Κεχαΐδη** – αλίμονο, ατυχώς όχι τόσο του **Διαλεγμένου**. Πολλά τα έργα σε αυτή την κατεύθυνση, κι αρκετά επιτυχημένα (**Εθνική Ελληνορώσων**, **Άγριος Σπόρος** κλπ). Και δυστυχώς, συνήθως σκηνοθετημένα σε κατευθύνσεις που μας ξαναγουρίζουν στα λασπώδη εδάφη της νατούρας. Προσωπικά προτιμώ το μαύρο χιούμορ του **Στον Πάγο** του **Νίκου Δημητρόπουλου**, ειδικά στο δεύτερο μέρος όπου η σκηνοθέτις **Μαργαρίτα Γερογιάννη** τολμά να απαλλαγεί κι από τις τελευταίες επιφάσεις ρεαλισμού. Η συγκεκριμένη παράσταση με έκανε να ανακαλύψω μια θαυμάσια ηθοποιό, με εντυπωσιακή λιτότητα στην ερμηνεία της και πλήρη έλεγχο των εκφραστικών της μέσων: τη **Σοφία Μανώλη**.

Καλές αναμνήσεις διατηρώ και από τον **Παίκτη**, βασισμένο στη νουβέλα του Ντοστογιέφσκι, σε σκηνοθεσία **Σοφίας Καραγιάννη**, σε μεγάλο βαθμό λόγω της ερμηνείας

του **Ιωσήφ Ιωσηφίδη**, που ωριμάζει όμορφα με την πάροδο του χρόνου. Επίσης, θα ήθελα να δω την εξέλιξη της ομάδας **Παπαλάνγκι** που παρουσίασε τον **Ελέφαντα** σε σκηνοθεσία **Χρήστου Τσαβλίδη** – μια αξιόλογη νεανική προσπάθεια. Το ίδιο ισχύει και για τη **Σύνθια Μπατσή**, που ερμήνευσε γοητευτικά τη **Φροσύνη** του **Στέφανου Παπατρέχα**.

Στην αρχή της σαιζόν, βλέποντας **Το Σώσε** στη Στέγη σε σκηνοθεσία του **Έκτορα Λυγίζου**, στενοχωρήθηκα για το πόσο λάθος δρόμο ακολούθησε στο ανέβασμα ενός έργου αληθινά απολαυστικού. Ομολογώ λοιπόν πως πήγα στον **Άμλετ** του με μισή καρδιά. Κι όμως: ο πειραματισμός του πάνω σε ένα έργο τόσο πολυπαιγμένο που να αφαιρεί από τον έμπειρο θεατή την επιθυμία να το δει ακόμα μια φορά, υπήρξε γόνιμος και ενδιαφέρων. Ιδού γιατί καλό είναι να μην βιάζεται κανείς να κρίνει χωρίς να δει...

Στις κορυφαίες στιγμές της χειμερινής περιόδου, όπως ακριβώς συμβαίνει κάθε δεύτερη χρονιά που λαμβάνει χώρα, υπήρξε και το, πάντα ρηξικέλευθο, **MIR Festival**. Όμως του αξίζει μια συνολική, αναλυτική και θεώρηση, που θα ακολουθήσει σε χωριστό άρθρο τις αμέσως επόμενες μέρες.

Όσο για τη μετάκληση της χρονιάς, αλλά και μια από τις σημαντικότερες των τελευταίων ετών, η απάντηση είναι προφανής: **Η Δίκη** του **Κάφκα** σε σκηνοθεσία του **Κρίστιαν Λούπα**. Μια θεατρική στιγμή τόσο βαρυσήμαντη, που πρέπει να εξεταστεί διεξοδικά και σε μεγάλη έκταση στον απολογισμό ολόκληρης της χρονιάς.